

HOPP

Andakter i Corona-tider

Dessa andakter är skrivna in i vår särskilt speciella situation nu i och med Coronapandemin. De är tänkta att ge hopp!

De är skrivna av ett antal olika personer som finns i församlingstjänst eller ledarpositioner i församlingar runt om i Sverige.

Ett nätverk sammankallat av pastorerna i Missionskyrkan i Vännäs.

Må det bli till välsignelse och hopp för dig!

Vare sig du befinner dig i isolering, karantän eller ej.

31-03-2020

/Hanna-Sara Leones

Andakt I: Ställ in kontra ställ om

När livet inte blir som vi tänkt oss ställs vi inför ett gäng olika val. De två tydligaste handlar kanske om att välja att se möjligheterna eller att välja att se svårigheterna. Jag gissar att du i ditt liv stött på den där känslan ett gäng gånger. Du kan säkert rannsaka dig och se vilka val du gjort när livet inte blev som du tänkt dig.

Som kyrka och samhälle kan det upplevas som vi nu ställer in det mesta. Det kan lätt skapa en känsla av oro och olust. Vad händer om vi istället tänker att vi ställer om och utifrån förutsättningarna söker vår väg framåt?

Jag brukar ibland återvända till berättelsen om när Josef sammanfattar sitt liv (1 Mos 50). Han hade blivit sviken av sina bröder som försökt döda honom, men i detta stycke förlåter han dem inte bara, utan han pekar på något som varit viktigt för min tro. Han säger: *Var inte rädda. Jag är ju inte Gud! Ni ville mig ont, men Gud har vänt det till något gott.* (1 Mos 50:19-20) Jag tror inte att allt som händer oss har ett uttalat syfte, men jag tror att Gud kan vända alla livets situationer till något gott.

Jag tycker mig redan nu se hur många börjar uttrycka omsorg för varandra på ett sätt som jag inte upplevt tidigare: människor ringer till varandra för att höra hur man mår eller för att erbjuda sig att handla. Och helt plötsligt upptäcker många av oss att det finns mer tid för att läsa och lyssna till Guds ord. Kyrkan som många gånger kan upplevas verksamhetstung utmanas av nya former och kyrkan tar gestalt på nya sätt. I det hoppas jag vi kan se tillbaks på denna period som något som fått oss att leva kyrka än mer beroende av Gud och varandra.

/Daniel Strömner, pastor i Missionskyrkan Vännäs

Andakt II: Min frid ger jag er

Du kanske har sett den bild som florerar i sociala medier där det står: ”Mitt i **corona** finns **oron**, och mitt i **oron** finns **ro**”?

Jesus säger i Joh 14:27: *Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet.*

Det finns ju bara en sak som vi alla människor står lika inför, oavsett var vi bor, under vilka omständigheter vi lever eller om vi är män eller kvinnor: att vi alla en dag ska dö. Döden kan ingen av oss undvika. Däremot försöker nog många av oss, medvetet eller omedvetet. Det kan handla om hur vi klär oss eller hur vi lever våra liv. Vi ska vara oerhört tacksamma för den sjukvården som finns och som i många fall kan ge oss möjligheten till ett längre och oftast bättre liv utifrån hälsoaspekter. Samtidigt räddar sjukvården oss inte från döden. Hur vi än försöker kan vi inte undvika döden. Den kommer vi alla att möta, oavsett hur mycket resurser vi än har eller hur vi än intalar oss att döden inte är aktuell för mig.

När Jesus säger att han ger oss det som världen ger tänker jag att det kan handla om det eviga livet. Världen kan aldrig lova oss en evighet, men det kan ju faktiskt Jesus. I Joh 11:25-26 säger Jesus: *Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.*

Men Jesus kan också ge oss frid i de stormar som finns i våra liv. Den friden kan aldrig köpas, utan den kan bara ges som en gåva och odlas genom goda vanor (Joh 14:27, Gal 5:22)

/Daniel Strömner

Andakt III: Var sätter jag min tillit?

Vi sätter vårt hopp till Herren, han är vår hjälp och sköld. (Ps 33:20)

Många av oss människor sätter vår trygghet och tillit i våra pengar, våra relationer och vår hälsa. Att bli fattig, ensam eller sjuk är därför saker vi fruktar eftersom det utmanar den kontroll vi så metodiskt byggt upp genom olika typer av institutioner.

Vissa situationer i livet utmanar inte bara en av dessa tre tillitspunkter, utan alla tre. Då tenderar människan att bli minst sagt orolig. Vi kanske är inne i en sådan period nu. Folkhälsomyndigheten ger riktlinjer om hur vi ska skydda oss och vi får rapporter om hur vården är ansträngd. Vår världsekonomi är helt ur spel och många förlorar sina livsverk. Börsen har kraschat, företag går i konkurs och bostadsmarknaden svajar. I och med Folkhälsomyndighetens rekommendationer sätts också många människor i isolation, frivilligt eller ofrivilligt. Många riskerar att bli än mer ensamma då den typ av social gemenskap men är van begränsats.

Den kristna tron handlar om att vår yttersta tillit sitter i Gud. Inte i våra pengar, inte ens i våra relationer eller vår hälsa. När vi går igenom tider som denna då vår mänskliga kontroll vacklar påminns vi också om att vår yttersta tillit aldrig kan sättas till föränderliga ting, utan enbart till Han som är den samme i går och idag och i all evighet. (Heb 13:8)

/Daniel Strömner

Andakt IV: Sätt våra hjärtan i brand

*Du ger den modlöse mod, den hopplöse hopp
Och förökar den maktlöses styrka
Du kommer med frid i en orolig tid
När det verkar som om allt annat faller
Är Du där*

I sången *Sätt våra hjärtan i brand* anknyter texten till bland annat 2 Tim 1:7 om att Gud har gett oss kraftens, kärlekens och självbesinningens ande – inte modlöshetens ande. Bibeltexten fortsätter också med påminnelsen om att Jesus har utplånat döden och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangeliet (2 Tim 1:10). Och just därför har han kallat oss som tror med en helig kallelse (2 Tim 1:9).

Jag brukar lyssna på den här sången när jag är orolig för något som hänt – eller kanske inte hänt. Den påminner mig om att Gud är nära när det verkar som om allt faller. Den påminner också om att jag inte har all kontroll, utan att jag behöver sätta min tillit till Gud och be om att min styrka ska öka, mitt mod få mer konturer och att hoppet ska få genomsyra mitt liv. Men ytterst handlar det inte om att enbart jag ska bli starkare, mer hoppfull och bli mer modig. Det handlar snarare om att finna den källa som aldrig sinar och i ödmjukhet och glädje kunna ge vidare.

Refrängen av sången går:

*Sätt våra hjärtan i brand. Vi vill följa dig.
Sätt våra hjärtan i brand. Vi vill följa dig.
Se det du ser, ge det du ger.
Visa i gärningar vem du är.*

När det ibland kan kännas hopplöst kan vi vända oss om till Han som utplånat döden och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset och be om att få se det Han ser och ge det Han ger. Då blir livets innehåll allt annat än hopplöst.

/Daniel Strömner

Andakt V: Har du förlorat hoppet?

”Har du förlorat hoppet?” frågade min syster mig.

”Nej, jag har aldrig haft något” blev mitt svar, och vi syftade på halsbandet jag har runt halsen. Mitt konfirmationskors och ett guldhjärta. Men inget ankare.

Efteråt skrattade vi och jag kände mig nödgad att snabbt säga ”Eller jo, visst har jag hopp!”

Sen insåg jag att jag kanske inte behöver köpa ett ankare, för att för mig är tron och kärleken själva grunden för hoppet.

Korset, symbolen för min tro är att Jesus övervinner död, vad den än är orsakad av. Han övervinner ALLT, och att livet sen uppstår. Genom sin kärlek till världen, till människan, gör han det inte för sin egen skull utan ger livet vidare till oss. I detta består mitt hopp, att vad jag än möter har Jesus övervunnit det och i sin kärlek övervinner han det åt oss.

Går jag fri från smärta eller vad det än vara må? Nej det gör jag inte. Även Jesus var tvungen att gå igenom döden. Men det är just det – gå igenom – och alltså vidare till det uppståndna livet. Det är också hans gåva till dig och mig.

Så nej, jag har inte förlorat hoppet. Mitt konfirmationskors och guldhjärtat sammanfattar det åt mig.

”Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.” 1 Kor 13:13

/Hanna-Sara Leones, pastor i Västerportkyrkan Kalmar

Andakt VI: Sakarias lovsång

Sakarias blir stum när han inte tror på Herrens löfte om ett barn, barnet Johannes döparen. Men när Johannes föds löses hans läppar och hans tunga, och han talar och prisar Gud.

I Luk 1:68-79 kan vi läsa *Sakarias lovsång* som prisar Gud och berättar om Johannes uppdrag och om Jesus.

Några av mina favoritverser i Bibeln finns här.

*”Så skall hans folk få veta att frälsningen är här
med förlåtelse för deras synder
genom vår Guds barmhärtighet och mildhet.
Han skall komma ner till oss från höjden,
en soluppgång för dem som är i mörkret
och i dödens skugga,
och styra våra fötter in på fredens väg.”* Luk 1:77-79

Jesus kommer till oss från höjden, han kommer som soluppgången för oss som lever i mörkret, eller i dödens skugga. Han är vändningen, han är morgonen och dagen som kommer när nattens grepp håller oss hårt.

Jag tror vi alla upplevt det någon gång i livet att våra känslor, rädslor och oro eskalerar och bara får spinn och håller oss i ångestens grepp – nattetid. Men när morgonen gryr, så släpper det. Med ljuset, kanske en kopp kaffe eller klar morgonluft, så lägger sig stormen. Det är precis så här Jesus kommer till oss, som soluppgången. I alla tider, även 2020. Frälsningen är här, vår frälsare är här. Han som kommer till oss och lever med oss.

Han vill också styra våra fötter in på fredens väg. Freden som förenar människor och som viftar vit flagg. Freden som hjälper grannar att handla, tar emot hjälp eller ringer ett samtal till ensamma vännen. Freden som berättar att Gud inte glömt oss, utan han lever mitt ibland oss.

Dessa vägar leder han oss till, även 2020.

/Hanna-Sara Leones

Andakt VII: Var tacksam!

Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önskningar. (Fil 4:6)

Har du någonsin funderat hur Noa kände sig under de 40 dagarna på arken? Han var kanske rädd eftersom han inte visste vad som försiggick utanför. Allt han kunde höra var ljudet av regn och storm och känna vågornas krusningar. Från Bibelns berättelse vet vi att Noa var en rättfärdig man i Guds ögon. Han lydde Gud när andra människor hånade honom eftersom han visste att Gud hade en plan. Ändå tror jag att Noa kände sig orolig och till och med rädd, trots att han fått Guds löfte om beskydd. Men mitt i all rädsla och oro är jag säker på att Noa var tacksam till Gud. Tacksam att han blev utvald att bygga arken. Tacksam att han lyssnade. Tacksam för sin familj. Tacksam för djuren.

Ibland är det enkelt att börja fundera på vad som händer omkring oss. Vi börjar bli oroliga och börjar fundera på vad vi ska göra härnäst. Vi börjar ibland till och med ifrågasätta saker och ting som händer, ibland till och med Gud. Vi börjar räkna alla problem som händer runt oss – och glömmer att tacka Gud för allt som vi har. Det är okej att vara se problem, men jag tror att vi också behöver förtrösta på Gud. Det kan då hjälpa att fokusera på de små sakerna vi är tacksamma för. När vi riktar våra liv mot tacksamhet, så ger det oss hopp för nya dagar.

Noa visste att Gud hade lovat en framtid och ett hopp, trots att dagarna på arken kunde kännas långa och svåra. Noa visste att det fanns saker att vara tacksam för i stunden liksom saker som ännu ligger framför.

Vad är du tacksam för i ditt liv, just nu.

/Fah Srimalee

Andakt VIII: Alltid sedd, alltid älska

Jag hade en svart skrivbok en gång som bar på en speciell liten hemlighet. Vid första anblick var den som vilken anteckningsbok som helst, mattsvart i ett obestruket material, till synes rätt alldaglig. Men höll man boken på ett speciellt sätt och lät ljuset falla snett mot bokens pärm framträdde en vag relief bestående av fyra små ord:

“Alltid sedd, alltid älskad.”

Den lilla textraden har jag aldrig glömt.

Det är en djup mänsklig rastlöshet som i de orden finner Gudomlig ro. Jag har ofta upplevt dem som svar när frågorna blivit många, inte minst i tider av oro och tvivel.

En stilla viskning: “Alltid sedd, alltid älskad.”

“Emil det kommer blir bra, lita på mig.”

För mig har orden påmint om två saker som utgör grunden i min relation till Gud. För det första: Gud vet allt om oss, hans kunskap är fullständig (1 kor 13:12). Han har sett varje litet skrymsle och varje liten vrå – inget har varit dolt och han ser och känner allt jag går igenom. Det finns något oerhört befriande när den insikten får landa och slå rot på riktigt. För det andra: trots vår trasighet, otillräcklighet och alla våra skitiga hörn älskar Gud oss outtömligt (Ef 2:4-5). Jag kan varken dra bort eller lägga till något genom ord eller handlingar. Jag måste lära mig att acceptera att bara vara som jag är, just nu, och att det är nog.

Jag hade haft boken ett bra tag innan jag la märke till den där lilla inristade viskningen på baksidan. Ibland är det kanske så – att vi behöver stanna upp för att kunna bli påminda.

Ta en liten stund idag och låt insikten av att du är sedd och alltigenom älskad få ta udden av oro och stress. Vi vet inte när allt kommer bli bra, men vi vet att den som kan stilla stormen alltid finns hos oss.

Alltid sedd, alltid älskad.

“I Guds tystnad får jag vara ordlös, stilla, utan krav.

Klara rymder, öppna dagar:
här en strand vid nådens hav.”

(sv ps 522)

/ Emil Hägglund

Andakt IX: Husarrest

Ingen hade väl trott för några månader sedan att världen i stort sett skulle stå stilla medan vitsipporna slog ut. Att naturen skulle vakna till vår i skuggan av en pandemi.

I alla tider har kyrkan varit en fristad för människor i kristider; i krig, i sorg, vid naturkatastrofer och sjukdom har kyrkan öppnat sina portar. Att nu stänga dem känns fel. Och helt rätt.

Vi är rädda om våra vänner och om vårt samhälle. Vi får utforska sätt att vara kyrka nu som inte sätter nån av dem i risk.

Kyrkofadern Augustinus pratade redan på sin tid om “en osynlig kyrka”; en gemenskap av kristna som inte är synlig för ögat; men som är fullkomligt verklig.

Människor har av olika anledningar fått förlita sig på den osynliga gemenskapen genom alla tider; i sjukdom, när de åldrats, men också när de suttit fängslade eller när kristna sammankomster förbjudits. Paulus satt i husarrest i Rom i två år, och han höll tät kontakt med sina vänner genom att skriva brev; i brevet till församlingen i Filippos skriver han:

Jag tackar min Gud varje gång jag tänker på er, alltid, när jag ber för er alla. Jag ber för er med glädje, eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första början ända tills nu. Och jag är övertygad om att han ska slutföra det goda verk han har börjat i er, fram till Kristus Jesus dag. Gud kan intyga att jag längtar efter er med en sådan ömhet som bara Kristus Jesus kan ge. (Fil 1:3-6,8)

Några av oss sitter i en typ av husarrest, och vi kan väl ta Paulus till föredöme; han ber för sina vänner och för församlingen. Och han håller kontakten. Vi kan också skriva brev, vi kan ringa, skriva mail.

Be för varandra, be för våra makthavare, politiker. Be för världens utsatta, som inte kommer ha samma möjlighet till sjukvård, be för läkare och sjuksköterskor. Vi ber om Guds beskydd.

/Frida Hägglund, pastor i Equmeniakyrkan Hemse, Gotland

Andakt X

I denna tid har vi alla beslut att fatt. Alla måste på olika sätt ta sig an svåra frågor. Vad räknas som en nödvändig resa? Är en hostning nog för att behöva isolera sig? Ska jag gå och handla eller be om hjälp? Hur ska jag hantera jobbet? Ekonomin? Gemenskapen? Ensamheten? Ingen vill bli sjuk, ännu mindre vill vi smitta någon annan. Men vad är då rimligt? Hur mycket kan vi begränsa oss? I Titusbrevet 3:1 kan vi läsa:

Påminn dem om att de skall underordna sig och lyda makthavare och myndigheter och alltid vara beredda att göra det som är gott.

I den situation vi befinner oss i kan vi relatera till bibelordets första del. Vi behöver alla följa de rekommendationer och restriktioner som regeringen och myndigheter presenterar. Men låt oss lika mycket fokusera på nästa del i versen: Att alltid vara beredda att göra det som är gott. I tider som dessa kan det vara en tröst att det finns mycket som vi faktiskt får göra, som vi inte gör så ofta annars. Det är lätt att känna sig begränsad, och det är vi, men situationen ger oss också nya möjligheter till solidaritet.

Vi inser vikten av gemenskap, vad en handskakning kan vara betydelsefull. Nu får vi avstå att hälsa, inte bara för vår egen skull, utan också i solidaritet. Vidare kanske Isoleringen ger dig tid att fundera över saker i ditt liv, eller ta tag i projekt, som du inte haft tid att fokusera på annars. Kanske inser du vad du faktiskt kan skala bort i vardagen och vad som blir för outhärdligt, vad som tar för mycket av din tid, eller får för lite av din tid. Kanske kommer du att tänka på vänner som du sällan pratar med, men som du nu har möjlighet att ringa. Du behöver inte fundera på vad ni ska prata om för alla pratar om precis samma sak, och alla har något att säga. Vi har behov av att prata.

Kanske kan detta bli en chans för dig att faktiskt våga be om hjälp, visa dig svag, våga säga att du känner dig ensam eller orolig. Eller så är det du som har möjlighet att sträcka ut en hand till en medmänniska, inte bokstavligt men dock verkligt, och erbjuda hjälp.

Vi är begränsade, så måste det vara ett tag nu, men vi har också möjligheter att göra gott. Det är för tider som dessa som vi kristna är kallade, nu kan vi göra Gud synlig.

Joh 13:35 Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek.

/Hans Eriksson

Andakt XI: En fasta som inte kan räknas ner

Den stora kristna fastan fram till påsk är en urkristen tradition, egentligen alltsedan den allra första påskan har fastan firats under de sju veckorna som leder fram till påsk. Fastan är tänkt som en period av omvändelse, riktning och fokusering. En tid för att vända sig mot Gud och att lyssna till vad Gud har för var och en. Fastan har också använts till för att avsätta en speciell tid för bön, en kombination att fasta och be för att aktivt söka Gud vilja. Fastan har egentligen alltid inneburit att man avstått något, det kan vara mat, kaffe, godis, tv-tittande, sociala medier, kött eller vad än som tar mycket av din tid och ekonomi.

Själv har jag inte varit en storfästare, jag har provat några gånger men ärligt talat har jag oftast misslyckats. Oavsett om du bejakar fastotiden eller ej så blev den här fastan speciell, den blev mycket speciell.

För Corona-virusets framfart slog ned som en bomb mitt in i årets fasta, till en början var det ingen stor sak för många av oss. Men med tiden så förändrades bilden för många av oss, begränsningarna kom över oss. Under fastan väljer vi frivilligt att avstå något för att stärka vår relation till Gud. I Corona-tiden blir vi tvungna att avstå något för vår medmänniskas skull. När vi söker att förstå vår tid, när vi brottas med vår isolation, när vi känner oss begränsade; Minns då vad Jesus själv sade:

Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig.

Matt 25:40

En av dessa minsta är just i denna kris oss alla i allmänhet och riskgrupperna i synnerhet. Vi har alla ett ansvar mot varandra, att stötta och tjäna men också att stötts och tjänas. För i denna tid tror jag också att det är viktigt att vi också låter oss tjänas, stötts och ta emot hjälp.

Den vanliga fastan kan vi alltid räkna ned, den är 40 dagar fram till påsk. När slutar fastan Corona? Förhoppningsvis snart, men vi vet inte säkert, därför får vi luta mot herren och förtrösta på att han har allt i sin hand.

/Johan Wikström, pastor i Missionskyrkan Vännäs

Andakt XII: Vad Job kan lära oss om Corona

Var var du när jag lade jordens grund?

Job 38:4a

Jag har alltid haft en speciell relation till Jobs bok, faktum är att det var den första bibelbok jag helt läste efter att jag bestämt mig för att vara en kristen. Berättelsen om Job är på många vis fascinerande, en berättelse om en Gudfruktig man som hade allt men som av Gud tilläts prövas av anklagaren. Genom allt valde Job, trots att han blivit fråntagen både pengar, familj och sin egen hälsa, att aldrig vika från Gud. Visst han klagade och önskade att han inte hade fötts och visst kan vi med mänsklig logik fullt ut förstå Jobs frustration efter allt han hade varit med om.

Men så kommer vi till kapitel 38 och början till vändningen för Job, plötsligt talar Gud genom en storm till Job. Det är ett tal som tydligt förmanar Job och frågar vem han är att ifrågasätta Guds plan och verk. Men mitt i allt detta finner vi också en början till upprättelse, Gud vill återigen peka in Job på hans plats. För det Gud gör är inte bara att förmana och rätta, han berättar också om vad som är Guds plats och ansvar.

Så ofta tänker jag att vi tänker att allt handlar om mig, att jag måste orka, att jag måste upprätthålla, att jag måste fixa. Därför tror jag att den tiden vi nu upplever är så surrealistisk för oss, så stressande. Vi försöker göra allt i år makt, vi tvättar händer, vi isolerar oss, vi följer de råd som experterna ger oss. Men i slutändan kan vi inte hålla koll på allt, för precis som Job så är inte heller vår uppgift att upprätthålla allt, det är Gud som har skapat allt och den som oavsett vad vi genomgår har allt i sin hand.

I liv och död, i hopp och förtvivlan, i frihet och ångest, i glädje och sorg. Gud har allt i sin hand, han har lovat att aldrig svika. Vår plats i Guds ordning är att förtrösta på honom och lita till att hans verk fortgår.

Mitt i den kris vi nu står får även vi be med de ord som Job talade till Gud:

Jag vet att du förmår allt, inget du föresatt dig är omöjligt för dig.

Job 42:2

/Johan Wikström

Andakt XIII: Skörden ställs aldrig in

Det är sannerligen en oviss tid vi lever i just nu. Vissa är förpassade till sitt hem i ensamhet, några är oroliga över att få behålla sitt jobb och familjer försöker förbereda sig på hur vardagspusslet ska gå ihop om skolorna skulle stänga. Det är lätt att vi som människor drar oss mot rädslan istället för hoppet.

Speciellt när frågetecknen är fler än svaren.

När jag känner att rädslan pockar på i bröstet påminner jag mig alltid om Guds omsorg om sin skapelse. Några av mina vänner är bönder och något de upprepat vid ett flertal tillfällen de senaste veckorna är ”Skörden ställs aldrig in”.

Och visst är det så. Saker fortsätter gro, blommor fortsätter att blomma och skogens djur fortsätter föröka sig och hitta föda.

Dessa tankar för mig till de trösterika orden följande bibelvers:
Matteusevangeliet 6:26

Se på himlens fåglar, de sår inte, skördar inte och samlar inte i lador, men er himmelske fader föder dem. Är inte ni värda mycket mer än de?

Det är så tryggt att i tider som dessa få vila i att Gud vet precis vad vi behöver och att vi får komma till honom med våra bekymmer och våra önskningar. Precis som det står i Filipperbrevet 4:6 ska vi göra våra önskningar hörda genom bön och åkallan med tacksägelse.

Gud fortsätter att klä blommorna, han föder fåglarna och han ser till att skörden fortsätter att gro.

På samma sätt håller han sin hand över våra liv.
Det fyller mitt inre med hopp!

/ Stina Hägglund, församlingskreatör Missionskyrkan Vännäs

Andakt XIV: Stå stadigt i hoppet

Jag tror att det är lätt att skrämman sig i dessa tider, att man lyssnar på allt för många olika nyhetssändningar och att man konstant får höra ny information om corona. När allt och alla pratar om corona så kan det bli svårt att stänga av och bara ta det lugnt. Självklart är det viktigt att se på nyheterna så att man vet vad som föregår. Men det är också viktigt att stänga av nyhetsflödet och spendera tid med gud, att be och lyssna in och att finna ro i allt detta kaos. Att få lite tid att hämta kraft och få vila ut hos Gud.

Så här står det i Romarbrevet 5:1-5

Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom tro har vi frid med Gud genom vår herre Jesus Kristus.

Han har gett oss tillträde till den nåd som vi nu lever i, och vi är stolta över hoppet att få del av Guds härlighet. Mer än så, vi är stolta över våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet skapar uthållighet, uthålligheten fasthet och fastheten hopp. Och hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den helige anden.

Man kan tolka texten på många olika sätt men jag vill säga att Paulus uppmanar oss. Han uppmanar oss att stå stadigt och hålla ut och att stå fast i hoppet om Guds härlighet. Han uppmanar oss att vara stolta över vårt lidande eftersom det i slutändan leder till hopp. Och hoppet är något som vi kan lita på eftersom vi har Guds kärlek med oss och den helige anden i våra hjärtan som håller hoppet uppe. Jag citerar Första Johannesbrevet 4:19 *“Vi älskar därför att han först älskade oss.”*

Med detta vill jag säga att vi ska inte ha ett blint öga mot nyheterna och det som de säger till oss utan att vi ska anpassa oss och följa deras rekommendationer. Men vi får inte skrämman oss och bli rädda utan vi ska stå stadigt i hoppet. Vi ska med den kärlek som vi fått från Gud älska varandra, ta hand om varandra och be för varandra. Särskilt nu när många är rädda och oroliga att då få visa på Guds kärlek och att få stå stadigt i hoppet.

/Alfred Kjellerberg

Andakt XV: Räddade från Guds ansvar

Välsignad är vår herre Jesu Kristi Gud och fader. I sin stora barmhärtighet har han fött oss på nytt till ett levande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, till ett arv som inte kan förstöras, fläckas eller vissna och som väntar på er i himlen. Ty Guds makt beskyddar er genom tron fram till den frälsning som finns beredd att uppenbaras i den sista tiden.

Därför kan ni jubla, även om ni just nu en kort tid skulle få utstå prövningar av olika slag, för att det som är äkta i er tro – och detta är långt dyrbarare än det förgängliga guldets, som dock måste prövas i eld – skall ge pris, härlighet och ära när Jesus Kristus uppenbaras. Ni har inte sett honom men älskar honom ändå; ni ser honom ännu inte men tror på honom och kan jubla i utesäglig, himmelsk glädje då ni nu står nära målet för er tro: era själars räddning. 1 Pet 1:3-9

I den tid vi går igenom just nu, med så mycket information som strömmar emot oss att vi inte kan ta till oss allt, och där vi som människor och samhälle försöker efter bästa förmåga balansera vår försiktighet så att vi tar kloka beslut men samtidigt inte blir lamstagna av oro, kan det ibland frågan gro inom oss: vad ska det egentligen bli av alltihop? Vart är vi påväg?

Vår frälsning – till ett arv som väntar på oss i himlen – är egentligen otroligt dramatisk och konkret, men eftersom vi kan se den betydelsen av den först senare, *där och då*, så kan det vara svårt att se hur det påverkar oss *här och nu*. Ofta tror vi att det är två olika saker, att tron har två delar. Men jag tror att evighetsperspektivet, vetskapen om att det finns mer än det som just nu kastas emot oss i livet har stor betydelse också här och nu. Vi räddas från att bekymra oss för saker som vi inte är kapabla att bekymra oss över. Oro kan ha något gott i sig, men den riskerar också att ta över våra liv. Hoppet i Kristus påminner oss om vår egen roll och vad vi klarar av att bära själva och vad vi behöver få lämna till Gud att bära. Samtidigt som vi tar det ansvar som ligger på oss räddas vi från det ansvar som ligger på Gud. Mitt i all oro omkring oss, när vi tänker ”vad ska egentligen hända?” vill Gud påminna oss om att han är vårt hopp, inte vi själva. Tänk vilket evangelium i det bekymmerstyngda samhälle vi lever i.

Bön: Gud, hjälp oss att bära det ansvar vi måste. Kom med ditt hopp och bär det vi inte klarar av att bära.

/Marcus Sandström

Andakt XVI: Hopp

Rom 8:38-39

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, 39varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.

Vad är hopp? När vi talar om hoppet i Kristus, vad tänker vi egentligen? Sorteras ordet hopp in bland andra ord som vi kanske inte riktigt kan ta på, placera, förstå. Stora ord som kärlek, frihet. och hopp. Som blir så mycket större än vardagens fixande, barnhämtande, arbetsstressande vanlighet. Ord som går utanför vardagen och hamnar utanför det som faktiskt är det liv som pågår.

Hopp blir något diffust, som förstås rör sig kring det vi vet ska komma, då en dag döden når också mig. Men ännu inte, fortfarande långt borta.

Vad gör coronapandemin med min förståelse av hopp? Vi som lever i ett samhälle där hoppet, eller snarare förtröstan och tilltro i såg hög grad sätts till myndigheterna. De måste ha koll och navigera genom dessa svåra tider, den allsmäktiga staten bryr sig om sina barn.

Sverige har ett exceptionellt gott och välfungerande samhällssystem som vi kan vara tacksamma för. De flesta människor på vår jord lever under andra förhållanden, där bilden av myndigheterna handlar om misstro eller likgiltighet. Där lever våra syskon och tränas i att sätta sitt hopp till Kristus, mitt i vardagen, där börens suckar handlar om att bevaras från sjukdom, att maten ska räcka för dagen, att det tillfälliga jobbet ska finnas kvar ytterligare en månad, att droghandeln och våldet som präglar gatorna inte ska nå mina barn.

Vår privilegierade situation i Sverige är inget vi ska skämmas för, men kanske kan den nuvarande krisen hjälpa oss att känna ännu mer tacksamhet för allt det vi faktiskt har som fungerar, och se vår möjlighet att vara med i förändringen av världen vi bor i.

Gudsriket skapas dock inte av det stabila samhället där det mesta funkar, inte ens av det efterlängtrade vaccinet mot coronaviruset, när det väl kommer. Guds rike skapas av Guds kärlek i Jesus Kristus, där vi i suckar och böner får hugga tag i hoppet och låta det bli en tydlig del av vår vardag. Kärleken och hoppet behöver gestalta i en tid då hela mänskligheten kämpar för att hoppas.

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken coronavirus eller samhällskaos, varken arbetslöshet eller finanskris, varken börsers oro eller karantänens ensamhet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.

/Petter Hermansson, pastor och missionär i Ecuador

Andakt XVII: Grunden för vårt hopp

Jean-Paul Sartre sa "Vi behöver ett hopp för att kunna leva"

Var kan man hitta grunden för ett hopp i världen idag, om man är realistisk? När man lyssnar på nyheterna finns det mycket som kan inge en känsla av hopplöshet.

Och ändå behöver vi ett hopp för att orka leva, man måste ha en grundläggande trygghet & nåt att se fram emot

Det finns många som erbjuder oss saker som ska ge hopp:

- * hopp om en trygg ålderdom, om vi skaffar pensionsförsäkringar,
- * hopp om att bli förmögna, om vi köper trisslotter,
- * hopp om att bli populära och omtyckta, om vi köper de rätta kläderna,
- * hopp om kärlek, om vi opererar oss vackra,
- * hopp om att slippa döden, om vi äter alla rätta vitaminer och mediciner

o s v

Är det ett säkert hopp vi får av de här sakerna? Ett hopp att leva på? Nja, vi känner oss nog lite tvivlande till att de kommer att infria förväntningarna, men i brist på annat, så griper vi efter halmstrån, om det kan stilla oron inom oss.

Men det finns en som kan erbjuda ett säkert hopp, Gud säger i Jeremia:
"Jag vet vilka avsikter jag har med er: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp" (Jer 29:11)

Här har vi en som är mer trovärdig än de som erbjuder fåfänga hopp och säljer lycka för pengar
Gud har ingen orsak att luras, han tjänar inget på det. (se **4 Mos 23:19**)

Därför kan vi lita på Guds löften som han har gett oss i Bibeln och vi borde läsa och ta till oss dom när vi känner hopplösheten smyga sig på, för att ingjuta nytt hopp, och ny förväntan, i våra hjärtan.
Nedan är en del bibelord som visar lite av det Gud lovar oss. Tänk på att det här säger Gud till dig:

Jes 41:10 *Var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte, jag är din Gud. Jag ger dig styrka och hjälper dig, stöder och räddar dig med min hand.*

Matt 11:28 *Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila.*

Matt 28:20b *Och jag är med er alla dagar till tidens slut*

Joh 14:27 *Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet.*

Fantastiska löften men det blir bara bättre, ta det här:

Joh 14:1-3 *Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är.*

Det här är den framtidsvision vi får ha, istället för dystra framtidsbild som frammanas i TV & tidningar. Jesus ska hämta oss hem. Vi får vara tillsammans med honom i himlen för evigt.

En förutsättning för det löftet är att vi har tagit till oss ett par andra löften, Det första i **Joh 5:24**, Jesus säger: *"den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen utan har övergått från döden till livet"*, (se också **Joh 3:16**)
och **1 Joh 1:9** *"Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet."*

Hopp – Andakter i Corona-tider

Eftersom Gud inte ljuger, är de här löftena, och alla andra i Bibeln, en fast grund för vårt hopp - vårt hopp om ett liv tillsammans med Gud, och en framtid bortom döden.

Och ett fast hopp ger stadga åt hela vårt liv:

Heb 6:13-19 *Detta hopp är vår själs ankare. Det är tryggt och säkert*

Jakob skriver i sitt brev om att en människa kan vara som "*våg på havet som drivs och jagas av vinden.*" som är "*tvehågsen och vacklande i allt hon gör*" (**Jak 1:6-8**)

Men vi behöver inte vara så, vår själ kan vara förankrad i hoppet. Vårt evighetshopp ger oss en trygghet i en otrygg värld

Och vårt hopp är det hopp som världen söker och behöver

Därför står det i **1 Petr 3:15b** "*Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp.*" Petrus förutsätter att folk reagerar på att vi är fulla av hopp, och vill veta varför.

"Hur kommer det sig att du inte ständigt hakar på den senaste trenden som ska ge lycka eller frid?"

"Du har en annan sorts trygghet, som inte sitter i pengar, vad är det?"

Och då ska vi vara beredda att dela med oss av det som är vårt hopp. Vårt hopp är inte bara en förväntan, en förhoppning, om något som ska hända i framtiden utan vi har ett levande hopp, skriver Petrus, och mer än så; vårt hopp är en levande person: Jesus

Ingenting annat och ingen annan än Jesus, kan vara ett säkert hopp. Han är vägen till Gud, Han är sanningen om Gud och Han är livet i Gud. Så det är Honom vi ska vara beredda att presentera för den som inte har något hopp, som söker hopp.

Gud har inte lovat att himlen alltid ska vara blå, bara sol och inget regn, bara glädje och ingen sorg, bara frid och ingen smärta.

Gud har inte lovat att vi aldrig ska känna av vedermödor och frestelser, problem och ångest, att vi ska slippa bära bördor och slippa ta ansvar.

Han har inte lovat jämna stigar och breda vägar, där det inte finns några branta berg och strida strömmar att ta sig över.

Men han har lovat kraft för varje dag, vila efter arbetet, ljus för mina fötter, nåd för mina problem, hjälp från ovan, en osviklig omsorg och en evig kärlek.

/Annie Johnson Flint

Andakt XVIII: Högmod

”Högmod går före fall” har vi fått höra. I Bibelns berättelser finns denna sanning inskriven.

Faraos högmod inför Moses när han vägrar släppa Israels barn. Han inbjöd därmed sju svåra plågor över sitt land.

Petrus högmod när han deklarerade att ”om än alla andra kommer på fall så ska jag inte göra det”.

Uppenbarelseboken är full av skildringar om människors högmod, avfall från den levande Guden och vad som sedan utspelar sig. Även de gamla grekernas berättelser är fyllda av samma iakttagelse – högmod går före fall.

Skräcken och den mediala fokuseringen kring coronapandemin har också sin grund i förhållanden vi ännu inte vågar diskutera. Vår världsbild håller på att pysa ihop.

Vi, nutidens människor, särskilt i rika länder trodde att vi var osårbara och oåtkomliga för naturens krafter. Vi trodde och tror att vi var trygga i våra små bubblor av bilar, hus, nöjen, resor, konsumtion, teknologi, ingenjörskonst och vetenskap.

Vi trodde att vi var osårbara och kunde göra vad vi ville med djuren och naturen. Vi trodde att vi stod över ekologiska och biologiska sammanhang.

Så kommer coronapandemin och visar hur fel vi har. Vårt högmod inbjuder till förfärliga saker. Ändå är detta bara början på vad som skulle kunna komma. Förfärliga framtidsscenarioer är fullt möjliga med massvält, folkvandringar, skyfall och torka.

Vår egen smarthet har bedragit oss.

Vi kristna vet att högmod och uppror mot Gud och mot livet slutar illa. Nu är det tid för omvändelse. Låt oss med allvar läsa Bibelns texter om omvändelse!

Låt oss läsa om Mammon! Låt oss läsa om de första kristnas förmaningar om ett liv i enkelhet och ödmjukhet!

Låt oss leva ett liv i bön och vördnad för livet! Låt oss lära om Gudsfruktan och om att älska Gud och livet!

Låt oss vända om!

Låt oss be:

”Gode Gud, förlåt oss vårt högmod. Hjälp mig att leva ett liv i enkelhet. Hjälp mig att älska Dig över allt annat.”

/ Göran Waller, Pastor. Hedlundakyrkan, Umeå.